

care iubește rugăciunea dorește să fie în comuniune cu Dumnezeu. În interiorul său se naște o sete care nu se potolește niciodată, ci dorește tot mai mult să se afle în prezența lui Dumnezeu. Mulți monahi care simt această sete după Dumnezeu sporesc în viața duhovnicească și pășesc pe alte trepte, mai înalte, ale ei. Așa se ajunge la rugăciunea neîntreruptă, neîncetată. Dar și în cadrul obștii monahale, Biserica ne oferă posibilitatea de a avea simțământul prezenței neîntrerupte a lui Dumnezeu. În timp ce în lume trebuie să mă îndepărtez uneori, să

mă izolez pentru a găsi ceva mai profund, mai duhovnicesc, și să-mi statornicesc relația mea cu Dumnezeu. În schimb, mănăstirea este icoana Împărăției lui Dumnezeu și o pregustare a ei. Acolo am sentimentul permanenței prezenței lui Dumnezeu, clipă de clipă. Mănăstirea este un fel de arenă în cadrul căreia mă pot lupta pentru a spori în dobândirea Împărăției lui Dumnezeu.

Sursa: Conferința „Viața duhovnicească după învățătura Starețului Emilianos Simonopetrul” - 17 octombrie 2015

PROGRAMUL LITURGIC

Martți 6 mar.	18:00	Sfântul Maslu
Vineri 9 mar.	08:00	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite → Sfinții 40 de Mucenici din Sevastia
	18:00	Paraclisul Maicii Domnului
Sâmbătă 10 mar.	08:00	Sfânta Liturghie și Parastas → Pomenirea morților
	18:00	Vecernia
Duminică 11 mar.	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 3-a din Post (a Sfintei Cruci)

Pentru a fi la curent cu programul, în cazul în care apar modificări, vă rugăm să vă abonați la buletinul online și să verificați site-ul nostru: sfantul-ilie.ro

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

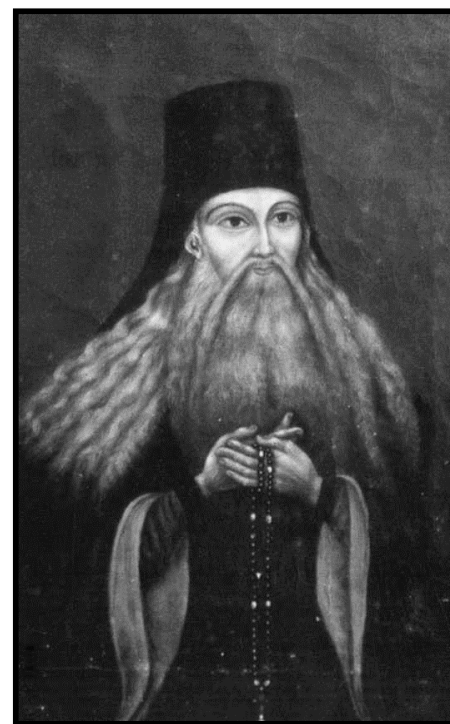
SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Îndemnul îngerului adevărat e întotdeauna lupta.

Numai satana e ispită, vrajă de câștig ușor asupra a tot ce cuprinzi cu ochii.

– Vasile Voiculescu

Nr. 242 / 4 martie 2018

SFÂNTUL PAISIE
VELICKOVSKI
(DE LA NEAMȚ)

1722 - 1794

DESPRE POST

Sculându-te de la masă, trebuie să fii puțin flămând, ca trupul să fie supus sufletului, să fie capabil de muncă și să fie simțitor la activități înțelepte și atunci patimile trupesti vor fi biruite. Postul nu poate nimici patimile trupesti în așa măsură cum le nimicește hrana săracă. Unii postesc un timp anumit, iar apoi se dedau la mâncăruri plăcute, căci mulți încep postul și alte nevoințe grele peste puterile lor, iar apoi slăbesc din cauza necumpătării și încep să caute mâncăruri gustoase și odihnă pentru întărirea trupului. A proceda astfel înseamnă să crezi ceva, iar apoi să distrugi, întrucât trupul din cauza lipsurilor din vremea postului este împins către plăceri și mângâieri, iar plăcerile stârnesc patimi. Iar dacă cineva consumă puțină hrană în fiecare zi, atunci el capătă un mare folos. Însă cantitatea hranei trebuie să fie numai în măsura cât să-ți întărești

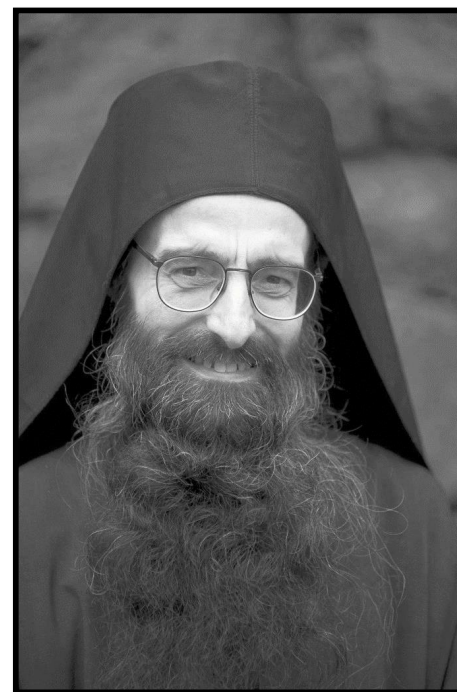
puterile. Un asemenea om poate săvârși orice lucru duhovnicesc. Nevoința cumpătată nu are preț. Căci unii dintre nevoitori întrebuițau hrana cu măsură și aveau măsură în toate – în nevoințe, în necesitățile trupesti, în obiectele de cult și orice lucru îl foloseau la timpul său și după un anumit statut cumpătat. De aceea Sfinții Părinți nu recomandă să începi un post peste puteri, ca să nu ajungi la slăbiciune. Ia-ți drept regulă să mănânci în fiecare zi, astfel te poți mai lesne abține; iar dacă cineva postește mai mult, atunci cum te poți abține de la ghiftuire și îmbuibare? Nicicum. Un astfel de început necumpătat are loc ori din cauza trufiei, ori din cauza nechibzuinței; iar abținerea este una din virtuți care contribuie la înfrânarea trupului.

Foamea și setea sunt date omului pentru curățirea trupului, apărarea lui de la gândurile rele și patimile de curvie; iar mâncând puțin în fiecare zi este o cale spre desăvârșire, după cum spun unii. Nicidecum nu se va înjosi moralicește și nu-și va dăuna sufletului acela care mănâncă zilnic la o oră anumită, pe aceștia îi laudă Sfântul Teodor Studitul în învățătura la cinci zile din prima săptămână a Postului Mare, aducând drept confirmare cuvintele Sfinților Părinți purtători de

Dumnezeu și ale Domnului Însuși. Așa trebuie să procedăm și noi. Domnul a îndurat post îndelungat, de asemenea Moise și Ilie, dar o singură dată. Și alții câteodată, cerând câte ceva de la Creator, posteau un anumit timp, dar în conformitate cu legile naturii și cu învățătura Sfintei Scripturi. Din faptele sfinților, din viața Mântuitorului nostru și din pravilele vieților celor care au trăit cuvios se vede cât de frumos și de folos este să fii pregătit și să te afli în nevoință, muncă și răbdare; însă nu trebuie să te istovești peste măsură cu un post necumpătat și să faci trupul neputincios. Dacă trupul se înfierbântă în timpul tinereții, atunci trebuie să te abții de la multe; dar dacă trupul este neputincios, trebuie să primești hrană îndeajuns fără a te uita la alți asceți. Uită-te și chibzuiește după puterile tale, cât poți duce; propria conștiință este măsura și învățătorul intern pentru fiecare. Este cu neputință ca toți să aibă aceeași nevoință; fiindcă unii sunt puternici, iar alții neputincioși; unii sunt ca fierul, alții ca arama, iar alții ca ceara. Postul moderat și cumpătat este baza și capul tuturor virtuților. Cum lupți cu leul și cu groaznicul șarpe, așa trebuie să lupți cu dușmanul în neputința trupestă și sărăcia sufletească. Dacă cineva vrea să aibă mintea

trează de la gânduri murdare, trebuie să-și curețe trupul prin post. Este cu neputință să fii preot fără a ține post. Postul este necesar ca și aerul. Postul, pătrunzând în suflet, omoară păcatul din adâncul lui.

Sursa: **Sfântul Paisie Velicovski**, *Crinii țarinei sau flori preafrumoase*, Editura Bisericii Ortodoxe din Moldova, 1995, Orhei

PĂRINTELE MACARIE SIMONOPETRITUL

ESTE POSIBILĂ
O VIAȚĂ DUHOVNICEASCĂ
ÎN ABSENȚA IUBIRII?

Iubirea este începutul și sfârșitul vieții duhovnicești, din moment ce Evanghelia după Ioan ne spune că Dumnezeu este iubire. Realmente nu pot să spun că am descoperit iubirea și că o posed, pentru că ar însemna că mă mărturisesc ca fiind sfânt. Pe de altă parte, fără dragoste nu poate exista viață monahală, nu poate trăi mănăstirea, la fel cum nu poate rezista nici familia.

În monahism este la fel ca în viața de familie. Acolo unde nu este dragoste, nimic nu funcționează. Iar dragostea înseamnă dorința de a mă depăși pe mine însumi, de a mă lepăda de egoismul meu în fața celui alt. Dragostea este biruința lui Dumnezeu împotriva egoismului meu care mă face închis în mine însumi. Dragostea creează comuniune între persoane, iar această comuniune este imaginea relației dintre Persoanele Sfintei Treimi. Precum bucuria, la fel este și dragostea. Nu sunt lucruri ce țin de sentimental, ci sunt daruri dumnezeiești. Sunt energii ale lui Dumnezeu care însă se cultivă. Asemenea bucuriei, dragostea este dinamică. Ea progresează, sporește. Așa cum Dumnezeu este infinit, tot așa și iubirea este fără de hotar, nemărginită. Cu cât iubesc mai mult, cu atât mai mult însetez după Dumnezeu. Astfel încât monahul